

Weszteg

részletek

1.

Vár a kihűlt lakás Sopronban. Falak, asztalok, székek. Ebben az ágyban aludtam, ezt a festményt néztem évekgig. Minták és lenyomatok. Ráakódtak az új lakó jelei, egy másik réteg, alig láthatóan, de lekaparhatatlanul.

A küldetés Brúnóról szól, neki riszálom magam. Felhívni magamra a figyelmét, kiközkenteni állati közönyéből. Nem csak neki, magamnak is be akarok valamit bizonyítani. Beástem magam, és most hirtelen elhagyom a biztonságos fedezéket, és elindulok a senki földjén. Ellenséges vonalak feltérképezése. Visszatérni a zsákmánnyal.

Mielőtt összepakolok, rendelek egy ajándékot neki. Sopronban nem illett volna a régi bútorok közé. Asztali és mennyezetre szerelhető típusok a Conrad webshopjában. A Klasszik nevűt választom: világító talp, percnként tizenegy fordulat. Holnapi kiszállítás. Úgy kell tennie a csaja előtt, mintha nem tudná, hogy én küldtem.

Fogkefe, töltő, fertőtlenítő, szalvéták, maszkok, Stroh rumos spricni. Becsúsztatom a kezem a kabátomba, nem találok a másik ujját a hátam mögött, megpördülök kétszer, mire sikerül fölvenni. Bezárom az ajtót, a kulcsot mintha el is dobhatnám.

Az utca végén a Hármashatárhegy: kanyargó utcák, piros háztetők, kémények, ablakok. Ijesztően közeli és éles kép. Sárga aranyeső a kerítés tövében, a függöny kacskaringós mintái. Kilép a bennszülött az őserdőből, és kinyújtott kézzel megfogja a hegyet.

Régóta nem volt cipő a lábamon, a fal mellett haladok tyúklépésben. Nedves foltok, repedések, átlépek a zebra fehér csíkjait. The floor is lava: csak bizonyos helyekre léphetsz, különben elmerülsz.

A büfében veszek három pogácsát. Úgy választok helyet, hogy minél messzebb legyek a többiektől. Fóbiás ültetés. Szalvétát teríték magam alá, fertőtlenítem a kezem. A maszkom máris lucskos belül. A kalauz a mobilról fogja leolvasni a jegyem QR-kódját. Kiszivárog a pogácsaillat a táskámból. Három óra cigi nélkül. A két sorral előttem ülő szakállas pasason nincs maszk. Nincs új üzenet.

Szerencsém van, Kelenföldön sem ülnek mellém. Brúnó tanácsa, hogy viselkedjek furcsán, morogjak, gyűröggessek zsebkendőm. A másik ablakhoz letelepedik egy nő szupermaszkban és fashion védőszemüvegben. Olyan, mint egy konaténeres járványkórház frissen kinevezett igazgatója. Maszkja csőrszerűen,

fenyegetően kiáll az arcából. Állítható gumiszalagok, mindkét oldalon szelep, százszázalékos szűrés. Azt suttogja a telefonjába, hogy át kellett ülnie, mert nem érezte magát biztonságban a kisebbségtől. Gyors oldalpillantást vet felém. Le-csavarja egy tubus kupakját, borsónyi masszát nyom a tenyerébe, körkörös mozdulattal bedörzsöli.

Egy kollégám Sopronban hirtelenszökének hívta a cigányokat. Soha nem költözne a Jerevánba, mondta, mert szereti a főtt húst, de utálja a füstöltet. Olyan kifejezéseket használt, hogy véleményes és nem látom jönni. Kitört a járvány, szerzett a feketepiacon egy pisztolyt, hogy ha elszabadul a pokol, le tudja löni, akik megrohamozzák a házat ételért. Magyarart és technikát tanított. A pincében gyakorolta a lelövést. A Jereván a soproni gettó.

Előveszek egy pogácsát. A maszkot letolom az államra, meztelen arcomat kiszolgáltatom a külvilágnak. Brúnó szerint a himlőhelyesek, kapafogúak és cserepes szájúak jártak jól a maszkkal. A kanccsalok viszont megszívták a lógó szemhéjúakkal és gülüszeműekkel együtt, belőlük csak a hiba látszik.

Bespriccelek a számba három adag Stroh rumot, a doktornő felnéz a szisszenésekre. Elfelejtettem a vírusradart bekapcsolni, a helymegosztót is aktiválom. Brúnó mostantól láthatja, merre járok. Nem érdekli, van jobb dolga. Nem is jelzi az alkalmazás, ha megnézi valaki az adatokat. Maszkot cserélek, elolvasom a híreket, az új mutáció pánikrohamot vált ki a betegekből. A külvárosi raktárakban rendezett illegális víruspartikon azok kapják a bevételt, akiket leghamarabb megfertőznek a beszervezett szuperterjesztők. Lesből támad a terézvárosi köpőrém, spermával impregnált spanglik, intimkehely-promóció.

A doktornő is a telefonját nyomkodja, kopog a körme. MÁV-logókkal pettyezett kék maszkban jön a kalauz. Szinte rám hajol, ahogy a jegykezelő terminált kezeli. Ha itt lenne Brúnó, nem merné csinálni. Érzem a pulzáló auráját. Most kellene krárognom vagy zsebkendőt gyűrögetnem. Elköszön, továbbmegy a következő utashoz.

Kiderül, hogy a szakállasnak nincs jegye. Se jegye, se maszkja, se védettséggje. Nem magyarázkodik, láthatóan nem zaklatja fel, hogy lebukott. Számított ilyenmire. Profi bliccelő benyomását kelti. Nem izgatják a következmények, mi történhet. Végig kell csinálni a színjátékot.

A kalauz tekintete megkeményedik, kihúzza magát, bajsza előredomborodik a maszk alól. Fülön csípett egy potyautast, és ezzel a jegyellenőrzés lendülete drámai módon megtorpant. Nemsokára kávézhatott volna a kis fülkájében. Intézkednie kell a nyegle alakkal szemben, aki láthatóan semmibe veszi őt, és röhög a markába.

Miért nincs jegye, a pasas megvonja a vállát. Ha nincs pénze, miért ül vonatra, miért nem megy gyalog vagy stoppal, nem kötelező vonattal utazni.

Többen felfigyelnek, abbahagyják a bambulást, olvasást, szunyókálást. Történik valami. A bliccelő foghegyről válaszolgat a kérdésekre. Legyünk túl ezen a fölösleges huzavonán. Esze ágában sincs részvétet kelteni, nem akarja, hogy megértsék. Nincs magyarázkodás, meggömbülő hát, elkínzott hang, nincs bocsánatért esedezés, aláztatokodás.

A kalauz felállítja a helyéről: az ülés a MÁV tulajdona, és a kényelmi szolgáltatások csak érvényes jeggyel vehetők igénybe. A kalauz most már hozzánk is

intézi szavait, akik becsületesen jegyet vettünk, és nyilván az ő pártján állunk a kibontakozó konfliktusban.

Szóval szándékosan próbált jegy nélkül utazni, rögzíti a tényállást. A szakállas nem reagál. A közlekedőfolyosón áll várakozó tartásban. Nem érdekli, hogy közszemlére van téve, és mindenki őt bámulja. A kalauz folytatja a korholást, kiélvezi a nyilvános megalázás kényét.

Ha más tud jegyet venni, ő miért nem. Kivételes személynek gondolja magát, akire nem vonatkoznak szabályok, aki a törvények fölött áll.

Felszólítja, hogy vegyen pótjegyet. A bliccelő nem titkolja, hogy unja az egészet. Kibámul az ablakon. Mintha dúdolgatna magában. Leng a kezében a nejlonzsatyor. Ott tartja az értékeit. A vagyont. A kalauz az iratait kéri. Nincs joga elkérni, mondja a szakállas. Szusszantások hallatszanak, hitetlenkedő sóhajtozás, ingerült morgás. Ez már mindennek a teteje. Egy ilyen véglény. Lőjék már le, haladjunk. Lincshangulat.

2.

A kalauz a peronra tereli a szakállast. Nem lökheti ki a száguldó vonatból, de az utasokat megkímélheti, hogy egy légtérben tartózkodjanak vele. Győrben átadják a helyi hatóságnak, ők döntenek a sorsáról.

A doktornő közli, hogy végig érezte a bliccelő úr kellemetlen kipárolgását.

Nem volt jegye, maszkja, igazolványa, és még szagok is körüllepték. Mosdatlanság, sunyi kis szellentések. Foghagymát rágszál éhség ellen.

Gyanús lehettem én is a fenekem alatt zizegő szalvétákkal. Nem zárhatta ki, hogy én búzlók. Benne voltam a pakliban. Ha elmúlik a szag, mentesülök a vád alól. Tisztázódik ártatlanságom.

Nem volt semmilyen szag, én legalábbis nem éreztem. A doktornő orra az utazási stressztől hiperérzékennyé válva hamis üzenetekkel bombázta az agyát. Szaglólámgyulladás. Nem létező, de érezhető szagok. Fennakad a vírus a szupermaszk szűrőjén, de a szagok átszivárognak. Saját gyomrából és altestéből felszivárgó miazmák. Belső erjedés. A bomlás fanyar illatfelhői. Az a típus, aki alaptól hárit. Képtelen elfogulatlan önvizsgálatra, szembenézni a kínos tényekkel.

Fehér bogyókat gyömöszöl fülébe, és fölveszi a figyelő, de fontosságát egy pillanatra sem elvesztő ember testtartását. Tiszti főorvosi eligazítás, belső terjesztésű podkászt az ajakfeltöltésről.

Nincs új üzenet, maszkos oltottak verekedtek össze maszk nélküli oltatlanokkal a Blaha Lujza téren. Házi készítésű tátrateás kézfertőtlenítőt árulnak a Facebook piacterén. A karanténkanosság lélektana. A nemzeti randiapp filterének segítségével már szőrzetre és világnézetre is lehet szűrni: kopaszság és sámánhit fül. A passzport funkcióval a világ bármely pontján kereshető online szexpajti. Disztópiás véleménycikk: kötelező hatósági kitűzők és karszalagok közterületen. Drónokkal juttatják be az ételt a hermetikusan zárt antivaxer gettóba.

Állati érdekességek, soha nem látott párzási időszak előtt állnak San Francisco madarai, mert nászdalukat nem nyomja el többé a dübörgő forgalom. Szétmarcangolta a cirkuszi medve a maszkos idomárt. A hangyák álmodnak, a pillangó a

lábával érzékeli az ízeket. Úgy jelzi a sáska, hogy fogadásra kész, hogy letépi a párja fejét. Lejebb görgetek: a jobbkezesek tovább élnek, mint a balkezesek, a legtöbbet használt szavunk az én, a nem és az idő. Eső, szél, vihar várható a hétvégén.

Lapos szántóföld, leeresztett sorompó, üres az út, nincsenek várakozó autók, buszok, biciklik, kamionok. Elragok még egy ízetlen pogácsát. Ketten maradunk a doktornővel. Szimatolok, hogy van-e rossz szag. Az út elején kialakítottuk a kölcsönös megvetés stabil légkörét, leszálláskor sem nézünk egymásra. Két cigány-
srác megy előttünk a peronon. Fényes, fekete cipők, az egyiknek hegedűtok lóg a vállán. Ők nyugtalanították a doktornőt az út elején.

Az állomáson orrfacsaró fertőtlenítőszag. Az újságárus zárva, minden bolt és hivatal zárva, kivéve a jegypénztárt. Egy plakáton keresztben piros szalag, elmarad az előadás. Kidobom a használt szalvétát, fertőtlenítem a kezem. Beülök az egyetlen várakozó taxiba, jobb hátsó ülés, minél messzebb a sofőrtől. Figyelem, hogy bejelez-e a radar a mobilomon. Egy kinyaklott esernyő hever a lábamnál. Nem dőlök hátra, csak fenékel érek az üléshez, megfeszülnek a farizmaim.

Bemondom a címet, bólint, indítja a motort. Lassan poroszkálunk, lehet néze-
lődni. Semmi mozgás, kihalt utcák. Nő ül egy piros padon, arcát a fénybe tartja. Megkérdi a taxis, milyen nap van, csütörtök. Bepárasodik a szemüvege a maszk fölé.

Nyirkos tömjénillat a lépcsőházban. Józsi a kulcsot a postaládában hagyta. Félek, hogy mit találok odafönt. Adós maradt az utolsó hónappal, de viszonylagos rendet és tisztaságot hagyott maga után. Bútorok, lámpák, tükrök, a játékhelikopter a szekrényen. A festményt sem lopta el, amit az ócskapiacra vettünk Brúnóval. Csak nagyapám illata tűnt el végleg a lakásból.

Tüskés szár mered ki a váza csücsörítő szájából, alatta elszáradt szirmok szív-
alakban elrendezve. Működik a tévé, és ott a madárijesztő a balkonon. A konyhá-
ban is minden a helyén: tányérok, poharak, lábasok. A mosogatóban néhány ha-
lott hangya. Otthonosan duruzsol a hűtő.

Szellőztettek, csilingel a szélharang.

Józsi áthelyezte az ágyat, mert varázsingája ártalmas vízeréket érzékelt, amik elszívták az életenergiáit. Nagyapám régi íróasztalán egy sárgaréz hamutartó. Nem hívom többé Józsit az elmaradt lakbér miatt. Megjavította a karnist, locsolta a virágokat, nem tűnik reménytelennek az állapotuk. A hibiszkuszról gondosko-
dom először. Vízet teszek alá, lespriccelem a leveleit. A fikusz, a filodendron és a vitorlavirág is mutat életjeleket.

Írok Brúnónak egy vibert, hogy megérkeztem. Nem várok választ vagy nyug-
tázó pipát. Nem érzi szükségét, hogy reagáljon. Ilyenkor már szittyafighterezik vagy elkezdett inni. Onnan lehet tudni, hogy spicces, hogy emelgetni kezdi a szemöldökét. A szája közelebb húzódik az orrához. Csücsörítve készül a követ-
kező kortyra. A beszéd csak terelés, halogatás, időhúzás.

Kitakarítom a mosogatót, és lemegyek borért. Háromszáz lépés oda-vissza. Alkonyodik, egyre sötétebb van a lakásban. Lámpa, képernyő, kijelző, ezekből lesz a hangulatvilágítás. Kimegyek cigizni a balkonra. Páracsík a Dalos-hegy fö-
lé. Józsi réztányérjába hamuzok.

Csöngetnek, kilesek a kukucskálón: Balog úr, az egyik szomszéd. Résnyire nyitom az ajtót. Kopaszodó ötvenes agyonmosott kezeslábasban. Amióta nem láttam, megszikkadt a feje. Vízszintes és függőleges árkok.

Motoszkálást hallott, mondja, és gondolta, ellenőrzi, nehogy betörő járjon a házban. Csak én vagyok, és nincs semmi, amiért érdemes lenne betörni. Az ördög nem alszik, mondja komoran.

A fejformája Nicolas Cage-re emlékeztet, és biztos van egy tetoválás a karján, a vállán, esetleg a lapockáján. Egy női név, Vera vagy Ági. Sas, koponya, magasfeszültség jel, zsötem. Kedvence a lebbencsleves, reggelire tömlős sajt. Nem hord maszkot, neki ne mondják meg, mit hogy kell csinálni. Ha mégis felteszi, kilóg az orra. Tokatakaró. Ez maradt a kamaszkori lázadásból. Emlékszem a feleségére, pici, riadt nő buggyos nadrágban.

Nemrég ellopták a biciklijét a tárolóból, lement reggel, és hűlt helyét találta. Úgy néz rám, mintha én loptam volna el. Ilyen, ha fájó veszteségre gondol vagy ámulást gyanít. Sajnálom, mondom, kellemetlen ügy. Eszembe jut, hogy Brúnó a pincében hagyta a bringáját. Megbeszéltük a Gázfröccsben, hogy elviszi, de nem jött érte. Nem tudom, milyen állapotban lehet. Felajánlom Balog úrnak, köszöni, nagyon kedves, de már vett egy újat. Tanult az esetből, a lakásban tartja.

A mellemre néz mohón és örömtelenül. Valamit még mondana, keresi a szót, köhint. Szivárgást észlelnek a házban, motyogja, és nem kizárt, hogy én szivárgók. Próbáltak értesíteni, de a közös képviselő nem adott elérhetőséget. Tapasztaltam-e valami szokatlant: beázás, csöpögő csap, vizes folt.

Nem, mondom, semmi ilyet nem tapasztaltam. Csuknám az ajtót, de nem adja fel. Körülnézne azért kicsit, ért hozzá, vízvezeték-szerelő.

Ahelyett, hogy elhajtanám, most nem érek rá, talán majd holnap, félreállok, és beengedem Balog urat a lakásomba, a legszemélyesebb intim terembe egy potenciális szuperterjesztőt.

Gyors leszek, mondja, egy percre zavarok. Csülökpörkölt- és cigiszagot sodor magával. Áll a konyhában, felméri a terepet. Megéri a csempét a mosogató alatt. Elővesz egy kalapácsot kezeslábasá óriászsebéből, és megkocogtatja a falat. Hallgatózik.

Négykézlábra ereszkedik, a járólpra tapasztja fülét. Csöpögés, bugyogás, kotyogás, vízerek patakzása, sziszegése. Széles háta a konyha közepén domborodik. Az a fajta, aki nem adja fel, maradék pár szál haját is varkocsba fogja a tarkóján. Ő gumival, mások megcsavarintva bogot kötnek rá.

Várom, mire jut. Csak a talpát látom, hátát, copfját, ziháló teste szelvényeit. Feltápáskodik, hümmög, homlokát ráncolja. Tudom, hogy minden lélegzetvétellel mikrobák és vírusok millióit röpíti a levegőbe. Még mindig nem közli a diagnózist. Nehéz bevallania, hogy semmit sem talált.

A végével és a fürdővel gyorsan végez, vizsgálódásai itt sem vezetnek eredményre. Már nem is rejtegeti csalódottságát. Búcsúzóul felszólít, ha nem tartózkodom életvitelszerűen a lakásban, hagyjak kulcsot valakinél, például nála. Tegyem lehetővé a bejutást. Mindannyiunk érdeke, különben előfordulhat, hogy erőszakkal kell behatolniuk.